

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 56.749/3
van 10 december 2014

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit Vlaamse Codex Fiscaliteit van 20 december 2013 en diverse andere bepalingen in het licht van de overname van de dienst van de registratie- en erfbelasting’

Op 24 oktober 2014 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie verzocht, binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 10 december 2014, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit Vlaamse Codex Fiscaliteit van 20 december 2013 en diverse andere bepalingen in het licht van de overname van de dienst van de registratie- en erfbelasting’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 9 december 2014. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Jeroen VAN NIEUWENHOVE, staatsraden, Jan VELAERS, assessor, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 10 december 2014.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Op grond van artikel 10 van het decreet van 9 november 2012 ‘houdende diverse bepalingen betreffende financiën en begroting’ staat het Vlaamse Gewest vanaf 1 januari 2015 zelf in voor de dienst van de belastingen bedoeld in artikel 3, eerste lid, 4° en 6° tot 8°, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 ‘betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’. Met het oog op deze overname wordt de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (hierna ook: de Codex) aangepast.¹ Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt ertoe ook het besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 2013 ‘houdende de uitvoering van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013’ (hierna: het uitvoeringsbesluit Vlaamse Codex) en andere normatieve teksten met het oog daarop aan te passen.

BEVOEGDHEID VAN DE AFDELING WETGEVING

3. De artikelen 28, 29, 31, 32 en ten dele ook 30 hebben geen normatieve draagwijdte. De afdeling Wetgeving is bijgevolg niet bevoegd om advies te geven over die bepalingen.

BEVOEGDHEID VAN HET VLAAMSE GEWEST

4. Het ontworpen artikel 3.4.3.0.7, § 2, eerste lid, § 3, tweede lid, en § 4, vierde en vijfde lid, van het uitvoeringsbesluit Vlaamse Codex (artikel 34 van het ontwerp), houdt verplichtingen in voor de Deposito- en Consignatiekas. Op de vraag op welke grond de Vlaamse Regering bevoegdheid zou hebben om aan deze federale instelling verplichtingen op te leggen, gaf de gemachtigde volgende uiteenzetting:

“Deze bepaling behoort tot regels i.v.m. de dienst van de belastingen. Op grond van artikel 5, §4, BFW zijn de gewesten bevoegd voor de vaststelling van de administratieve procedureregels met betrekking tot de in artikel 3 bedoelde belastingen met ingang van het begrotingsjaar vanaf hetwelk zij de dienst van de belastingen

¹ Daartoe werd aan de afdeling Wetgeving een voorontwerp van decreet voorgelegd, waarover op 3 september 2014 advies 56.561/1/V is gegeven, en dat op 15 oktober 2014 bij het Vlaams Parlement is ingediend (*Parl.St.* Vl.Parl. 2014-15, nr. 114/1). In de bevoegde commissie van het Vlaams Parlement is dat ontwerp besproken en na amendering aangenomen op 2 december 2014. De gemachtigde heeft de tekst van de door de commissie aangenomen amendementen bezorgd op 4 december 2014 (*Parl.St.* Vl.Parl. 2014-15, nr. 114/2). De Raad van State heeft zijn onderzoek moeten verrichten aan de hand van die parlementaire stukken. Dit advies wordt dan ook gegeven onder het voorbehoud dat de decreetgever de aldus geamendeerde tekst ongewijzigd aanneemt.

verzekeren. Uit een verslag van de Commissie van de Kamer blijkt dat het begrip dienst van de belasting het volgende omvat: de vaststelling van de belastinggrondslag, de berekening van de belasting, de controle van de belastinggrondslag en van de belasting, de daarop betrekking hebbende betwistingen (zowel administratief als gerechtelijk), de inning en de invordering van de belastingen (met inbegrip van de kosten en de interesten). Na de overname van de dienst komen al deze bevoegdheden uiteraard het overnemende gewest toe. Gezien het hier de regels betreft van de wijze waarop de belasting wordt geïnd (in casu de regels rond de kosten van de schatting in het kader van de betaling met kunstwerken) dient besloten te worden dat deze regels behoren tot de dienst van de belastingen.

Art. 3.4.3.0.1. VCF, dat de rechtsgrond vormt, bepaalt: De Vlaamse Regering kan de regels bepalen voor de wijze van betaling van de belastingen.

Anderzijds bepaalt art. 3.4.3.0.2 §1 VCF: De Vlaamse Regering kan aanvullende regels voor de inbetalinggeving vastleggen.

De betaling via kunstwerken is een van de mogelijke wijzen van betalingen. Om die betaling mogelijk te maken is het nodig om regels vast te leggen rond de schattingskosten.”

De stelling dat het om het regelen van de dienst van de belasting zou gaan, kan niet worden gevolgd. De overname van de “dienst van de belasting” laat het Vlaamse Gewest toe de betrokken belastingen te beheren, doch niet om in dat kader opdrachten te geven aan federale instellingen. De Deposito- en Consignatiekas is een federale instelling die in beginsel² buiten de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest valt.³ De voormelde ontworpen bepalingen kunnen bijgevolg geen doorgang vinden.

5. Artikel 41 van het ontwerp strekt ertoe wijzigingen aan te brengen in het ministerieel besluit van 20 juni 2002 ‘tot vaststelling van de retributies verschuldigd aan de ontvangers van de registratie voor het verstrekken van inlichtingen, getuigschriften, afschriften en uittreksels’. Op de vraag of met “de ontvangers van de registratie” federale, dan wel Vlaamse ambtenaren zijn bedoeld, antwoordde de gemachtigde dat het federale ambtenaren zijn.

Vermits een retributie een vergoeding is van een dienst die de overheid presteert ten voordele van de heffingsplichtige individueel beschouwd, en een retributie een louter vergoedend karakter heeft zodat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen de kostprijs of de waarde van de verstrekte dienst en het bedrag dat de heffingsplichtige verschuldigd is,⁴ staat het aan de overheid die de dienst presteert om al of niet een retributie in te stellen.

² Indien de gestelde voorwaarden vervuld zijn, zouden eventueel wel opdrachten aan de Deposito- en Consignatie kunnen worden gegeven met toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’.

³ Koninklijk besluit nr. 150 van 18 maart 1935 ‘tot samenschakeling van de wetten betreffende de inrichting en de werking van de Deposito- en Consignatiekas en tot aanbrenging van wijzigingen daarin krachtens de wet van 31 juli 1934’. Krachtens artikel 4 van de gecoördineerde wetten betreffende de inrichting en de werking van de Deposito- en Consignatiekas, maakt die kas een afzonderlijk bestuur uit, dat onder het onmiddellijke gezag van de (federale) Minister van Financiën staat.

⁴ GwH 21 november 2013, nr. 158/2013, B.6.2.

Aangezien het in dit geval om federale ambtenaren gaat, is het Vlaamse Gewest niet bevoegd om retributies in te stellen voor prestaties die worden verricht, maar komt dit aan de federale wetgever toe. Het ministerieel besluit van 20 juni 2002 moet dan ook geacht worden te behoren tot de federale bevoegdheidssfeer.

Omdat artikel 90 van het Wetboek der Successierechten, wat het Vlaamse Gewest betreft, wordt opgeheven⁵ en vervangen door een nieuwe regeling die is vervat in artikel 3.10.5.4.1 van de Codex, spreekt het voor zich dat de verwijzing naar artikel 90 in artikel 1 van het ministerieel besluit van 20 juni 2002 geen grond meer kan zijn om een retributie te eisen in het kader van de heffing van successiebelasting gelokaliseerd in het Vlaamse Gewest. Het komt echter aan de federale overheid toe om de verwijzing naar artikel 90 (en eventueel ook naar andere artikelen van het Wetboek der Successierechten) zo nodig te schrappen in het ministerieel besluit van 20 juni 2002.⁶

RECHTSGROND

6. In de aanhef van het ontwerp worden de volgende bepalingen – al dan niet gelezen in samenhang met artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ (algemene uitvoeringsbevoegdheid) – als rechtsgrond vermeld:

- de wet van 12 juli 1976 ‘houdende bijzondere maatregelen inzake ruilverkaveling van landeigendommen uit kracht van de wet bij de uitvoering van grote infrastructuurwerken’;
- het Bosdecreet van 13 juni 1990 (hierna: Bosdecreet);
- het decreet van 16 april 1996 ‘betreffende de landschapszorg’;
- het decreet van 4 april 2003 ‘houdende bepalingen tot de oprichting van een Universiteit Antwerpen en tot wijziging van het decreet van 22 december 1995 houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot de Universiteit Antwerpen’;
- het decreet van 27 maart 2009 ‘betreffende het grond- en pandenbeleid’;
- het decreet van 30 maart 2007 ‘betreffende de Brownfieldconvenanten’;
- de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009;
- de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013.

Naar aanleiding van het onderzoek van de rechtsgrond door het bevoegde lid van het auditoraat heeft de gemachtigde een tabel bezorgd met aanduiding per artikel van het ontwerp van de rechtsgrond ervoor. Die tabel bevat de volgende vermeldingen:

- artikel 60bis, § 11, derde lid, van het Wetboek der Successierechten;
- artikel 54, § 6, van de wet van 12 juli 1973 ‘op het natuurbehoud’;

⁵ Zie artikel 5.0.0.0.1, 4°, van de Codex.

⁶ Artikel 90 van het Wetboek der Successierechten is echter nog van toepassing wat het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest betreft. Daarmee zou rekening moeten worden gehouden bij een eventuele schrapping van de verwijzing naar die bepaling.

- de artikelen 6, § 1, 7 en 7bis van het decreet van 23 februari 1994 ‘inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’;
- artikel 40, § 4, van het decreet van 15 juli 1997 ‘houdende de Vlaamse Wooncode’;
- artikel 7 van het decreet van 6 juli 2001 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2001’;
- de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013: de artikelen 1.1.0.0.4, 2.7.4.2.4., § 2, eerste lid, 2.7.6.0.1, § 4, 2.7.6.0.3, 2.8.6.0.1, tweede lid, 2.8.6.0.7, § 2, eerste lid, 2.9.4.2.4, § 2, 1°, 2.9.4.2.8, § 1, 2.9.6.0.3, derde lid, 2.9.6.0.4, 2.9.7.0.2, tweede lid, 2.10.6.0.3, tweede lid, 3.4.3.0.2, 3.6.0.0.6, § 6, eerste lid, 2°, 3.13.1.3.7, 4.6.0.0.2 en 5.0.0.0.1, 4° en 5°.

6.1. De tabel voorgelegd door de gemachtigde verschilt grondig van de lijst opgenomen in de aanhef van het ontwerp. Het verdient aanbeveling om in het vervolg de rechtsgrond voor een ontworpen besluit grondig te onderzoeken vooraleer het bij de afdeling Wetgeving in te dienen.

6.2. In verband met de rechtsgrondbepalingen vermeld in de tabel dient het volgende te worden opgemerkt.

6.2.1. De rechtsgrond voor artikel 15 van het ontworpen besluit is niet enkel de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met artikel 5.0.0.0.1, 4°, van de Codex (voor zover het om de opheffing van artikel 5, §§ 3 en 4, van het besluit van 18 november 1997 ‘betreffende de vrijstelling van successierechten voor familiale ondernemingen en familiale vennootschappen’ gaat), doch ook artikel 60bis, § 11, vierde lid, van het Wetboek der Successierechten (in zoverre het gaat om het bepalen van de “nadere voorwaarden en modaliteiten” met betrekking tot de meldingsplicht bedoeld in het tweede lid van dezelfde paragraaf).

6.2.2. Voor artikel 21 van het ontworpen besluit wordt onder meer verwezen naar artikel 7 van het decreet van 23 februari 1994 ‘inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’. Dat artikel is echter met ingang van 1 juli 2011 opgeheven bij artikel 5 van het decreet van 12 februari 2010 ‘tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’. De correcte rechtsgrond is artikel 7ter van het decreet van 23 februari 1994.

6.2.3. Voor artikel 26 van het ontworpen besluit dient als rechtsgrond een beroep te worden gedaan op artikel 79 van het decreet van 15 juli 1997 ‘houdende de Vlaamse Wooncode’.

6.2.4.1. De rechtsgrond voor artikel 30 van het ontworpen besluit, en met name voor het ontworpen artikel 2.9.4.0.2 van het uitvoeringsbesluit Vlaamse Codex, is te situeren in artikel 2.9.4.2.8, § 1, eerste lid, van de Codex.

6.2.4.2. Wat het ontworpen artikel 2.9.4.0.1 van het uitvoeringsbesluit Vlaamse Codex betreft, dat eveneens het voorwerp is van artikel 30 van het ontwerp, is de gemachtigde gevraagd te verduidelijken wat daarvoor de rechtsgrond is. De gemachtigde antwoordde het volgende:

“Het betreft hier de situatie waarbij bouwgrond wordt gekocht tegen het tarief van 10% waarop dan een woning wordt gebouwd die voldoet aan de gestelde vereisten van een klein beschrijf. Art. 2.9.4.0.1 BVCF bepaalt dat de vereisten voor een te bouwen woning dezelfde zijn als in de situatie waar een gebouwd onroerend goed wordt aangeschaft (vandaar de verwijzing naar het verkrijgen van een gebouwd onroerend goed bij het verkrijgen van ongebouwd onroerende goed).

Het spreekt vanzelf dat het objectief KI (zie artikel 2.9.4.2.1, § 2, 2°, b) en c)) de betrokken woning het gestelde maximum niet mag overtreffen. Dit maximum wordt bepaald rekening houdend met de kinderlast van de verkrijger(s) op de datum van de vaststelling van het KI. Ditzelfde maximum geldt voor het subjectief KI (zie artikel 2.9.4.2.1, § 2, 3°) (kadastraal inkomen van de andere onroerende goederen waarvan de koper of zijn echtgenoot al eigenaar is), met dien verstande dat men zich voor de beoordeling van het onroerend bezit van de verkrijger(s) moet plaatsen op de datum van de akte van verkrijging.

Art. 2.9.4.2.8 VCF is hier niet de rechtsgrond. Wij hadden deze in onze antwoorden vermeld omdat de rechtsgrond is voor art. 2.9.4.0.2. BVCF (staat eveneens in art 30 van het ontworpen besluit maar staat dus los van deze situatie). De rechtsgrond blijft ons inzien artikel 3.6.0.0.6, § 6, eerste lid, 2° VCF.

Uw vraag is mogelijks het gevolg van het feit dat in de VCF de regelingen voor kleine landgoederen en bescheiden woningen in één tekst werden samengebracht, terwijl er in het W. Reg. twee onderscheiden teksten waren (art. 53, 1° en 53, 2°). Het maximum KI voor ongebouwde goederen is enkel relevant voor landgoederen. Voor bescheiden woningen of bouwgronden waarop een bescheiden woning zal worden gebouwd is enkel het KI voor gebouwde goederen relevant.

Verder blijkt dat als je artikel 8 van het koninklijk besluit van 11 januari 1940 vergelijkt met art. 2.9.4.0.1 BVCF de kruisverwijzingen volledig correct zijn aangepast.”

In artikel 3.6.0.0.6, § 6, eerste lid, 2°, van de Codex wordt bepaald dat het verlaagde tarief (5%) bij wijze van teruggave kan worden genoten “onder de voorwaarden, vermeld in artikel 2.9.4.2.1, § 2”. Het ontworpen artikel 2.9.4.0.1 van het uitvoeringsbesluit Vlaamse Codex spoort niet volledig met die voorwaarden. Terwijl luidens artikel 3.6.0.0.6, § 6, eerste lid, 2°, van de Codex het verlaagde tarief genoten kan worden “in geval van verkrijging van de geheelheid [van de] volle eigendom van een stuk grond, bestemd om er een woning op te bouwen”, wordt in de ontworpen uitvoeringsbepaling niet verwezen naar artikel 2.9.4.2.1, § 2, 2°, a), van de Codex, namelijk het geval dat de verkrijging alleen gronden tot voorwerp heeft. Terwijl in artikel 2.9.4.2.1, § 2, 2°, van de Codex wordt bepaald dat het kadastraal inkomen “op de datum van de akte van verkrijging” niet meer dan 745 euro mag bedragen, wordt in de ontworpen uitvoeringsbepaling de datum van de akte van verkrijging vervangen door “de datum waarop het kadastraal inkomen is vastgesteld”. Terwijl in artikel 3.6.0.0.6, § 6, eerste lid, van de Codex wordt bepaald dat het verlaagde tarief genoten kan worden “onder de voorwaarden, vermeld in artikel 2.9.4.2.1, § 2”, wordt in de ontworpen uitvoeringsbepaling ook verwezen naar artikel 2.9.4.2.1, § 4, van de Codex, namelijk de verhoging van het maximumbedrag van het kadastraal inkomen indien er kinderen ten laste zijn van de verkrijger of zijn echtgenoot.

Het is niet duidelijk op welke grond de Vlaamse Regering die afwijkende regelingen zou kunnen vaststellen. Gelet op die onduidelijkheid, is het raadzaam de Codex aan te passen.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

7. De aanhef dient in overeenstemming te worden gebracht met wat hiervoor is opgemerkt over de rechtsgrond voor het ontworpen besluit.

Artikel 8

8. Het invoeren van een vrijstelling van belasting is een zaak van de decreetgever, zoals blijkt uit artikel 172, tweede lid, van de Grondwet. De gelijkstelling, in het kader van de betrokken vrijstellingsregeling, van een gereguleerde vastgoedvennootschap als vermeld in artikel 2, 1°, van de wet van 12 mei 2014 ‘betreffende de gereguleerde vastgoedvennootschappen’ met een BEVAK, vloeit reeds voort uit artikel 2.7.6.0.1, § 4, tweede lid, eerste zin, van de Codex. Artikel 8 dient derhalve uit het ontwerp te worden weggelaten.

Artikel 20

9. Artikel 20 van het ontwerp ontleent zijn rechtsgrond aan artikel 7 van het decreet van 6 juli 2001 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2001’. In dat laatste artikel staat nog een verwijzing naar artikel 55*bis* van het Wetboek der Successierechten, dat wordt opgeheven.⁷ Gelet daarop zal het ontwerp moeten worden aangevuld met een bepaling tot aanpassing van de verwijzing in artikel 7 van het decreet van 6 juli 2001. De rechtsgrond voor een dergelijke aanpassing is te vinden in artikel 4.6.0.0.2 van de Codex.

Artikel 34

10. Luidens de ontworpen artikelen 3.4.3.0.3, § 8, en 3.4.3.0.4, § 2, van het uitvoeringsbesluit Vlaamse Codex beslist de bijzondere commissie over de onontvankelijkheid van de schattingsaanvraag. Dat is niet in overeenstemming met artikel 3.4.3.0.2, § 2, eerste lid, 2°, van de Codex, waaruit blijkt dat de commissie ter zake een bindend advies aan de Vlaamse Regering geeft.

⁷ Zie artikel 5.0.0.0.1, 4°, van de Codex.

Artikel 37

11. In het ontworpen artikel 3.13.1.3.1, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit Vlaamse Codex wordt bepaald dat “[a]rtikel 7 van het federale koninklijk besluit van 31 maart 1936 houdende algemeen reglement van de successierechten (...) onverminderd van toepassing [blijft] met het oog op de juiste heffing en de invordering van het successierecht”. Op de vraag of de opheffing van artikel 7 zelf niet het voorwerp is van het ontworpen artikel 5.0.0.0.1, 10° (artikel 39 van het ontwerp), antwoordde de gemachtigde als volgt:

“De versie van het KB zoals dit nu van toepassing is voor het Vlaamse Gewest wordt opgeheven volgens de regeling voorzien in art. 5.0.0.0.1, 10°. Evenwel blijft er een federale versie bestaan voor het Waalse en Brussels hoofdstedelijke gewest. Het is art. 7 van die federale versie die van toepassing wordt verklaard in artikel 37 van het ontworpen BVCF. Het behoud van art. 7 van dat KB is in overeenstemming met artikel 3.13.1.3.7 VCF omdat enkel artikel 7 uitvoering geeft aan artikel 96 tot en met artikel 99 en artikel 101 tot en met artikel 103² van het federale Wetboek van successierechten. Dit verhindert niet dat de overige bepalingen van het KB worden opgeheven zoals voorzien in artikel 5.0.0.0.1, 10°.”

Nog afgezien van de vraag of dit strookt met de bevoegdheidverdelende regels,⁸ dient te worden opgemerkt dat het ontworpen artikel 3.13.1.3.1 van het uitvoeringsbesluit Vlaamse Codex overbodig is, omdat het erin bepaalde reeds volgt uit artikel 3.13.1.3.7 van de Codex.

Bepalingen die enkel een hogere rechtsnorm in herinnering brengen door die over te nemen of te parafraseren, horen in beginsel niet thuis in een uitvoeringsregeling, onder meer omdat daardoor onduidelijkheid dreigt te ontstaan omtrent de juridische aard van de overgenomen bepalingen en erdoor verkeerdelijk de indruk kan worden gewekt dat de overgenomen regels kunnen worden gewijzigd door de overheid die de regels overneemt.

Artikel 37 van het ontwerp dient derhalve te worden geschrapt.

Artikel 38

12. In het ontworpen artikel 3.20.0.0.3 van het uitvoeringsbesluit Vlaamse Codex wordt bepaald dat het Agentschap de “subsidie” zal terugvorderen als de voorwaarden vermeld in artikel 2.7.6.0.3 van de Codex en artikel 13*bis* van het Bosdecreet niet worden nageleefd.

Artikel 13*bis*, eerste lid, eerste zin, van het Bosdecreet luidt:

“Het recht van successie of van overgang bij overlijden dat verschuldigd zou zijn geweest over het bij toepassing van artikel 55*quater* van het Wetboek der successierechten vrijgesteld bedrag, wordt geacht als subsidie te zijn verleend.”

⁸ Zie in dit verband adv.RvS 56.561/1/V van 3 september 2014, *Parl.St.* VI.Parl. 2014-15, nr. 114/1, p. 293, randnr. 6 (waarin wordt opgemerkt dat de regeling slechts op grond van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 kan worden aangenomen).

Het hanteren van de term “subsidie” impliceert dat artikel 13, eerste lid, 1°, van de federale wet van 16 mei 2003 ‘tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof’ (hierna: de Algemenebepalingenwet) van toepassing is. Krachtens die bepaling is tot onmiddellijke terugbetaling van de subsidie gehouden, de begunstigde die de voorwaarden niet naleeft waaronder de subsidie werd verleend.

De ontworpen bepaling vormt een (beperkte) toepassing van het geldende artikel 13, eerste lid, 1°, van de Algemenebepalingenwet, op grond waarvan dient te worden teruggevorderd wanneer niet alle subsidievoorwaarden worden nageleefd. Nieuw in deze bepaling is dat de instantie wordt aangewezen die de subsidie zal terugvorderen.

Om tot uiting te laten komen dat een reeds geldende hogere norm in herinnering wordt gebracht, dient te worden geschreven:

“Overeenkomstig artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof, vordert het Agentschap de subsidie terug.”

13. Het ontworpen artikel 3.20.0.0.5 van het uitvoeringsbesluit Vlaamse Codex vangt aan met de woorden “Met behoud van de toepassing van artikel 3.20.0.0.4 van dit besluit”, waarvan de draagwijdte niet duidelijk is. Aan de gemachtigde is daarom gevraagd om de interferentie tussen beide artikelen te verduidelijken. Het antwoord luidde:

“In artikel 3.20.0.0.4 wordt de inhoud van een attest bepaald (meer bepaald het attest tot het verkrijgen van kosteloze registratie in het kader van een brownfieldproject). Met de zinsnede ‘met behoud van toepassing van artikel 3.20.0.0.4’ was het de bedoeling om aan te geven dat de delegatie om de vorm van het attest te bepalen niet zover strekt dat er ook zou kunnen afgeweken worden van de elementen die opgesomd staan in artikel 3.20.0.0.4 maar wellicht is dit overbodig gezien de leidend ambtenaar volgens artikel 3.20.0.0.5 enkel de vorm van het attest kan bepalen en niet de inhoud.”

De betrokken woorden kunnen inderdaad beter geschrapt worden.

Artikel 39

14. Het ontworpen artikel 5.0.0.0.1, 13°, strekt ertoe het koninklijk besluit van 13 november 1978 ‘tot uitvoering van de wet van 27 april 1978 tot bevordering van de bilaterale en multilaterale ruil van ongebouwde landeigendommen en bossen’ op te heffen, met uitzondering van artikel 2.

De gemachtigde is het ermee eens dat het wetgevingstechnisch de voorkeur verdient om artikel 1 op te heffen in plaats van het volledige koninklijk besluit met uitzondering van artikel 2. Naast de uitvoeringsbepaling telt het betrokken koninklijk besluit immers slechts twee artikelen.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT